

hvad det er, der har ramt os. For regeringen lader det til at være opfattelsen, at krisen er noget, der er kommet til os udefra, at økonomien i bund og grund er sund, og at det bare gælder om, at det hele driver over, så vi kan komme tilbage på det gamle spor. Med den økonomiske analyse står regeringen forholdsvis unikt globalt set, forholdsvis, man skal ikke underkende, at den republikanske præsidentkandidat, John McCain, havde samme opfattelse, men han er da vist kommet på bedre tanker.

Den økonomiske krise er desværre dybere og langt mere alvorlig, for ligesom Danmark er en del af den internationale økonomi, har Danmark også sin andel i den økonomiske krise. Drevet frem af den finansielle sektor og en økonomisk politik, som har udloddet skattelettelser, er der blevet skabt en gigantisk spekulationsboble såvel globalt som nationalt. Der er blevet holdt fest på verdens børser og ejendomsmarkeder, og nu er boblen bristet, festen er slut, og tømmermændene begynder at melde sig. For hvem skal betale for den lukkede fest, som nogen holdt med trækningsret på fremtidens indtjening og produktion?

Kl. 10:14

Regningen kommer i disse dage til alle, der mister deres arbejde, får forringet deres pensionsopsparing og får tab på fast ejendom. I en sådan situation vil regeringen, at vi skal tilbage til festen. Regeringens eneste større tiltag har hidtil været at give skattelettelser, at få gang i privatforbruget og at puste ny luft i boblen.

Tiden er ikke til at puste til det private forbrug. Tiden er til målrettede investeringer og vækstplaner. Tiden er faktisk til, at man gør alt, hvad man kan, nu frem for at vente.

Derfor har Socialdemokratiet foreslået en vækstplan på 36 mia. kr., en vækstplan, som stimulerer alle de dele af dansk økonomi, hvor vi har en chance for at gå imod udviklingen og at sikre såvel beskæftigelse som investeringer.

Vi ved, at vi inden for de næste 10 år skal have renoveret skoler, daginstitutioner, ældreboliger og sygehuse. Lad os fremrykke dem nu frem for at vente på, at der kommer stadig flere ledige.

Vi ved, at vi skal have flere investeringer i grøn teknologi og energibesparelser. Det er dobbelt fornuftigt at sætte gang i de områder nu, områder, som også styrker vores eksportmuligheder.

Vi ved, at den kollektive trafik har lidt under manglende investeringer med den katastrofale

effekt, at vores togdrift er blandt Europas langsomste, og at passagerantallet i busserne er gået tilbage. Det er da nu, at vi skal investere i fremtiden til fordel for beskæftigelsen på både kort og lang sigt.

Vi ved, at masser af almene boliger trænger til at blive renoveret, og vi ved, at der kommer til at mangle boliger i og omkring de større byer. Her kan vi også sætte nogle aktiviteter i gang.

Vi ved, at store dele af dansk erhvervsliv sukker efter risikovillig kapital, som truer hele vækstlaget af sunde, veldrevne og ofte små virksomheder. Der er da ingen grund til at se på, at de aldrig får en chance for at udvikle sig.

Vi ved, at hvis vi ikke effektivt får gjort noget ved uddannelses- og kompetenceniveaue i den danske arbejdsstyrke, risikerer vi at mangle kvalificeret arbejdskraft den dag, krisen er ovre. Det er da oplagt, at vi giver de mange, som i disse dage mister deres arbejde, en mulighed for at tage en ny, faglært uddannelse – fra ledig til faglært. Hvor svært kan det egentlig være?

Alle disse forslag har vi lagt frem. Alle er de blevet afvist – surmulende – af regeringen, og dermed pådrager regeringen sig, desto længere tid, der går, et direkte ansvar for, at det går den forkerte vej.

Så vidt vi har forstået det fra dagspressen, er den nye statsminister og vicesstatsministeren nu blevet enige om bogføringen af rejseudgifter til flytransport, og det er da en glædelig begivenhed, som måske kunne følges op af en anden afklaring, for vicesstatsministeren udtalte jo for nylig, at nu måtte tiden være kommet til at bringe den overbetaling, som private hospitaler har fået, ned på et realistisk leje, det vil sige en nedsettelse af taksterne med 25 pct. Og her vil vi gerne give vores uforbeholdne støtte til vicesstatsministeren. At man har overbetalt de private sygehuse med 879 mio. kr., er der slet ikke nogen rimelig begrundelse for, medmindre det handler om ideologi eller for den sags skyld om vernetjenester.

I Socialdemokratiet er vi tilhængere af frit valg, og for os er det o.k., at der også er private aktører, men det skal foregå fair og ordentligt. Hvorfor ikke give offentlige og private sygehuse de præcis samme muligheder og forpligtelser og dermed netop gøre konkurrencen fair og ordentlig? Vi håber, at vicesstatsministeren også i den her sag får sin vilje og bringer sig foran med 2-0, og vi skal nok heppe på.

Det danske velfærdssamfund er et unikt og stærkt projekt – et socialdemokratisk projekt.